

Одеський національний університет імені І.І.Мечникова

Факультет романо-германської філології

Кафедра граматики англійської мови

Д и п л о м н а р о б о т а

бакалавра (C D)

на тему: «Особливості синтаксичної організації роману Івліна Во
«Занепад та Руйнування»»

«Peculiarities of the Syntactic Structure of the Novel «Fall and Decline» by E. Waugh »

Виконала: студентка заочної форми навчання

напряму підготовки 6.020303 Філологія

Турянська Ганна Євгенівна

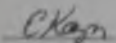
Керівник ст. викл. Жук В.А.

Рецензент к.філол.н., доц. Терехова Л.В.

Рекомендовано до захисту:
протокол засідання кафедри
№ 14 від 15.05.2017 р.

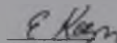
Захищено на засіданні ЕК № 3
протокол № 14 від 13.06.17
Оцінка Віс. 1.4 / 30
(за національною шкалою, шкалою ECTS, бали)

Завідувач кафедри

(підпис)

Карпенко О.Ю.

Голова ЕК

(підпис)

Карпенко О.Ю.

Одеса – 2017

429624

ЗМІСТ

Вступ	3-11
Розділ I. Синтаксичні характеристики авторської оповіді.....	12-24
Розділ II. Особливості синтаксичної структури діалогу.....	25-35
Розділ III. Синтаксис невласне-прямого мовлення.....	36-46
Висновки	47-49
Summary	50-51
Список літератури	52-54

ВСТУП

Функціональний стиль мовлення - це певний соціально усвідомлений різновид мовлення, який відповідає тим чи іншим сферам людської діяльності і має своєрідне стилістичне забарвлення, що створюється особливостями функціонування в цій області мовних засобів та специфічної мовленнєвої організації. Як визначив Т.Г. Винокур, "функціональний стиль мови - це його особливий різновид, який має обмежене і визначене соціальними завданнями вживання, має специфічні мовні засоби (слова, фразеологія, граматичні форми, синтаксичні конструкції, а в деяких випадках і особливості вимови) і включає до свого складу ряд міжстильових засобів, у тому числі і засоби стилістично нейтральні" [8 : 5].

Питання про місце літературно-художнього стилю у системі функціональних стилів вирішується вченими по-різному. Деякі з них (Р.А. Будасов, І.Г. Гальперін) відводять художньому стилю рівноправне місце серед інших стилів, мотивуючи це тим, що він бере участь у виконанні мовою її соціальної функції впливу, що художня література є сферою використання мови, що його естетична функція - це одна із сфер функціонування мови.

Інші автори (В.В. Виноградов, Ю.С. Степанов, А.В. Федорів) виключають художній стиль із системи функціональних стилів літературної мови, вказуючи, що саме специфіка мови художньої літератури, її стилістична незамкнутість, необмеженість по відношенню до використаних у ній мовленнєвих засобів сприяє цьому. Так, на думку В.В. Виноградова: "Мова художньої літератури - це чисто умовне найменування, що позначає мову, яка особливим чином організована. Стилістика художньої літератури - це самостійний розділ " [7 : 18].

Використання терміну "художній стиль" в даній роботі передбачає врахування специфіки стилю художньої літератури. Особливість мови художньої літератури складає: єдність комунікативної та естетичної функцій,

широке використання зображально-виражальних засобів, прояв творчої індивідуальності автора.

Метою нашого дослідження є визначення особливостей синтаксичних характеристик стилю художньої літератури.

Матеріалом дослідження став один із перших романів Івліна Во "Decline and Fall".

Завдання дослідження такі:

1. Оскільки "прозовий художній твір не є гомогенним утворенням, а є поліфонічною структурою і включає три основних типи викладення, орієнтовані на різні системи еталонів, - авторська розповідь, діалогічну і не власне-пряму мову" [20 : 6 - 7], то необхідно визначити співвідношення цих типів у тексті.

2. Встановити закономірності відбору та використання різних за структурою речень в художній прозі та в трьох типах викладу, які представлені в ній.

3. Виявити розбіжності в організації синтаксичної структури авторської оповіді, діалогу та невласне-прямого мовлення художньої прози.

Для вирішення поставлених завдань в дипломній роботі використовувався метод дворівневого аналізу індивідуального авторського стилю, який дозволяє використовувати якісний та кількісний підходи до художнього твору. Кількісний та якісний аспекти будь-якого явища тісно пов'язані. Зовсім справедливим є зауваження про те, що "кількісні зміни, тобто збільшення або зменшення складових частин даного цілого, які виражаються числовими збільшеннями або зменшеннями, призводять на певних етапах свого зміни до якісного стрибка" [1 : 67].

Як відомо, якісна (комплекс синтаксичних структур і характер їх функціонування) та кількісна (картина їх частотного вживання) характеристики речення перебувають у тісному взаємозв'язку, складаючи єдність, бо вони визначаються відомою метою спілкування, залежністю від конкретних екстралінгвістичних факторів.

Про необхідність єдиного кількісного та якісного підходу до дослідження синтаксичних одиниць писала М.Н. Кожина: "Основний методологічний принцип, якого слід дотримуватися при використанні статистики в стилістиці, це облік єдності якісної і кількісної сторони мови ... Тільки при єдності якісного і кількісного підходів, можна зробити вірні висновки з аналізованого матеріалу" [16: 33].

Статистичний метод часто використовується при дослідженні синтаксичної організації різних текстів, бо "статистика, спираючись на результати вже здійсненого лінгвістами якісного аналізу мовних елементів, показує закономірності їх функціонування та розвитку і дає основу для якісних оцінок вже на новому рівні дослідження" [10:17].

Дворівневий аналіз проводився за трьома типами викладу роману "Занепад та руйнування" на основі суцільної вибірки з 450 речень в авторській оповіді та діалозі роману відповідно, а у невласне-прямому мовленні з 281 речення.

На першому етапі дворівневого аналізу були визначені статистичні параметри аналізованих типів речень. Синтаксис роману Івліна Во "Занепад та руйнування" найбільш чітко визначає частотність вживання:

1. простих та складених речень;
2. односкладних та двоскладних;
3. поширених та непоширених;
4. складносурядних, складнопідрядних та речень із підрядним та сурядним зв'язками;
5. складнопідрядних речень з різною кількістю підрядних.

Визначення на першому етапі дослідження середніх значень частотності вживання різних синтаксичних структур речень дозволяє виявити індивідуально-авторські константи першого ряду з точки зору структури речення.

На другому етапі дворівневого аналізу в результаті широкого використання якісного методу були проаналізовані стилістичні функції виділених одиниць синтаксичного рівня.

Дипломна робота складається із вступу, 3 розділів, висновків та списку літератури.

Як відомо, поруч з лексикою та фразеологією синтаксис є важливим стильоутворюючим засобом, який тісно пов'язаний із змістом висловлювання, жанром мовлення, його напрямом та адресованістю. Синтаксис визначає стиль. Із всіх елементів, які роблять висловлювання виразним, найбільш могутнім є синтаксис. Звідси багатство та різноманітність синтаксичних конструкцій, які використовуються у літературній мові. Звідси їх динамічний розвиток, зумовлений не лише внутрішніми законами розвитку мови, але й соціально обумовлений, перебуваючий під постійним впливом екстралінгвістичних факторів.

Функціональний напрям синтаксичних досліджень розглядає речення як основну одиницю комунікації (Гак В.Г., 1981; Золотова Г.А., 1973; Почепцов Г.Г., 1971; Слюсарева Н.О., 1981). З функціональним підходом нерозривно пов'язаний стилістичний розгляд об'єму речення: "в физических свойствах лингвистических элементов отражается стилистический характер текста" [21 : 50]. Довжина речення у більшості випадків безпосередньо співвідноситься з його індивідуальним змістом (Гульга С.В., 1971), дистрибуцією у цілісному тексті та стилістичною функцією (Кухаренко В.А., 1973), це пояснює значну варіативність розмірів речень в різних функціональних та індивідуальних стилях, типах та жанрах мовленнєвих творів, композиційно-мовленнєвих формах тексту. Так, наприклад, " відмінності у питомій вазі коротких і довгих речень в художньому та науково-популярному стилі є безсумнівно диференціальною ознакою цих стилів" [32 : 89].

Синтактико-стилістичне дослідження тексту нерозривно пов'язане з повним усвідомленням особливості структури речення. Структура речення і пов'язана з нею проблематика є наріжним каменем більшості існуючих синтаксичних теорій. " Основа (мінімум) структури речення формується контекстом предикативного відношення між двома поняттями, тобто предикативним відношенням " [23 : 43]. Предикативність розглядається як

основна конститутивна ознака речення, яка відрізняє речення від одиниць всіх попередніх мовних рівнів.

Предикативність реалізується у взаємовідносинах між підметом та присудком. Головні члени речення утворюють предикативну основу речення і складають його "структурний та семантичний мінімум. Відмінні властивості речення: його суб'єктно-предикативна структура, здатність поєднувати в собі функцію номінації з комунікативною функцією створюють ту особливу якість, завдяки якій речення є основою тексту.

Дане дослідження базується на таких положеннях:

1. Специфічні синтаксичні структури не є автономними: їх місце визначається семантичними функціями тексту. Синтаксична будова мовного рівня набуває значимості у рамках контексту всього тексту.

2. Існує тісна взаємодія між змістом та синтаксичною семантикою.

3. Аналіз синтаксичних функцій окремих синтаксичних конструкцій у системі художнього цілого повинен сприяти розкриттю загальних закономірностей, притаманних тексту як жанрового, так і стильового різновиду.

4. Аналіз синтаксичної організації тексту необхідно проводити урахуванням різних типів викладу, які представлені у ньому.

Перед тим як почати розгляд аналізу синтаксичних особливостей основних типів викладу, необхідно охарактеризувати особливості синтаксичної структури тексту романа Івліна Во "Занепад та руйнування".

Під час дослідження особливостей синтаксичної організації художнього твору питання про співвідношення у ньому основних компонентів тексту набуває важливого значення, бо вибір превалюючого типу викладу певним чином характеризує кожного автора, відображаючи його естетичні позиції.

Прозова оповідь включає 4 основних типи викладу. Основним компонентом художнього тексту є авторська оповідь або авторське мовлення. В авторській оповіді в найповнішій мірі відображаються ідейні та естетичні позиції художника, його особиста оцінка зображеного, його відношення до

подій, що відбуваються. Саме у своєрідності авторської оповіді глибше та яскравіш за все виражається стилістична єдність твору, а синтаксис показує різний ступінь абстракції та конкретизації світосприйняття письменника.

Мовлення персонажів, особливо в реалістичному, не стилізованому творі, хоча і не є дослівним відтворенням усного мовлення людей того часу та кола, до якого відноситься оповідь, все-таки розглядається як "образ цього усного мовлення". Мовлення персонажів у самих різних авторів, незважаючи на можливі значні індивідуальні відхилення, характеризується якимисьь загальними особливостями, як лексико-синтаксичними, так і граматичними, які відрізняють його як образ усного мовлення від писемного мовлення будь-якого автора.

Розбіжності в організації синтаксичної структури авторської оповіді та діалогу свідчать про невідповідності між розмовним та писемним мовленням.

"Вкраплені в авторську розповідь відрізки, котрі належать до персонально його повідомлень, відносяться до третього типу висловлення - невласне-прямої мови" [19 : 51]. В невласне-прямому мовленні оповідь ведеться автором, але в даний момент з точки зору персонажів. Об'єктивний момент (авторська точка зору) поєднується з емоційно-суб'єктивним (з точкою зору персонажу). Зображене внутрішнє мовлення відображає або внутрішню реакцію персонажу на ситуацію, яка змальована в авторській оповіді, або динаміку розвитку його розумового процесу, або внутрішні роздуми.

В основі членування тексту художнього твору лежить як відображення автором об'єктивної дійсності, так і суб'єктивна оцінка її, значить, членування тексту обов'язково пов'язано з відношенням автора до явищ, фактів та поглядів, які викладені у тексті.

Якщо прослідкувати контекстно-варіативне членування тексту роману Івліна Во "Занепад та руйнування", то можна виявити певні закономірності.

Таблиця №1

Загальна кількість речень у романі «Занепад та руйнування»

		Кількість речень			
В романі «Занепад та руйнування» (в цілому)		6998		100%	
В авторській оповіді		1997		28,5%	
У діалозі		4652		66,5%	
		У невласне-прямому мовленні		258	
				3,7%	
Зображене мовлення (внутрішнє)					
Внутрішній монолог		Внутрішня реакція		Потік свідомості	
51	0,7%	13	0,2%	17	0,24%

По-перше, в романі домінує діалог - 66,5% всього тексту роману.

Розвиток сюжетної лінії, характеристики персонажів, особливості їх мислення та душевного стану передаються в значній мірі через діалог, який несе основне семантичне навантаження у романі.

Для роману "Занепад та руйнування" є характерною авторська установка на живопис розмовного мовлення, на скурпульозне збереження особливостей усного мовлення. Як результат вся діалогічна структура твору набуває яскраво вираженого розмовного колориту. Тому не випадково, що мовлення персонажів займає у романі І. Во значне місце, а роль авторської оповіді, способів коментування у передачі звучущого мовлення значно зменшується. І. Во взагалі не звертається до роздумів, узагальнень та висновків у тексті, не вводить ліричних відступів. Його позиція, відношення

до персонажів та по дій, які змальовані в романі, не отримують однозначного вираження. Письменник ніколи не нав'язує читачеві свої думки, свої точки зору. Як результат, об'єм авторської оповіді у романі складає 28,5 %.

Ще менше тексту роману припадає на невласне-пряме мовлення – 3,7 %, а на зображене внутрішнє мовлення - 1,2 %. Це пояснюється намаганням автора утриматися від юцінки в зображенні внутрішнього життя своїх героїв. В.А. Кухаренко зазначає, що невласне-пряме мовлення – “явна, відкрита, експліцитна форма зображення внутрішнього світу героя. Сучасна ж проза все більше тяжіє до недомовленості, до такої організації тексту, де читачу доводиться самому домислювати ситуацію і характери, активно брати участь в творчому процесі” [20 : 92].

Таке співвідношення типів викладу у романі “Занепад та руйнування” накладає відбиток на його синтаксичну структуру.

Кількісний аналіз даних, дозволив встановити ряд важливих закономірностей в синтаксичній організації роману І.Во.

По-перше, синтаксис роману досить точно диференціюється за частотністю вживання основних структурних типів речення. По-друге, для роману є характерним виключне багатство та широта синтаксичних структур, які мають риси як книжно-писемного, так і усного-розмовного мовлення.

Синтаксична організація роману характеризується наявністю суттєвої різниці в частотності розподілу та стилістичних функцій основних типів речень в авторській оповіді, діалозі та в невласне-прямому мовленні персонажів.

По-третє, співвідношення трьох основних компонентів тексту накладає відбиток і на синтаксис роману. Так, домінування діалогічного типу викладу визначає наявність у романі суворого ритму, простих речень - 62,8 %. Велика частотність простих речень пояснюється близькістю його синтаксичної будови до розмовного синтаксису.

Прості речення у романі І.Во будує у відповідності з вимогами ясності, чіткості та виразності мовлення, уникаючи нагромадження різних

Висновки

Кількісний та якісний аналіз синтаксичної будови роману Івліна Во “Занепад та руйнування” дозволив встановити наступне.

Роман вирізняється вільним вибором синтаксичних конструкцій, які містять в собі як риси книжно-писемного, так і усно-розмовного мовлення, що визначається завданнями естетично направлено впливу на читачів та художньо образної конкретизації дійсності.

Для роману “Занепад та руйнування” характерне таке співвідношення основних компонентів тексту: в романі домінує діалог - 66,6 % , на авторську оповідь припадає - 28,4 % усього тексту роману, на невласне-пряме мовлення - 3,7 % , на зображене внутрішнє мовлення - 1,2 % . Таке співвідношення основних типів викладу не лише свідчить про творчу манеру Івліна Во, але й визначає особливості синтаксичної організації твору. Превалювання діалогу визначило в романі наявність значної кількості структур “стислого” синтаксису - простих речень - 62,8 % і серед них - непоширених - 36,2 % ; останні значною мірою представлені еліптичними конструкціями - 14,2 % . Автор намагається максимально наблизити синтаксичну будову роману до живого розмовного мовлення.

Синтаксис авторської оповіді роману найбільш яскраво відображає манеру викладу Івліна Во і особливості книжно-писемного мовлення: основні синтаксичні структури розподіляються в авторській оповіді більш рівномірно у порівнянні з іншими компонентами тексту; в даному типі викладу широко представлені синтаксичні структури книжно-писемного мовлення - повні поширені речення - 83 % , серед яких домінують складні - 45,5 % , представлені в основному складнопідрядними реченнями - 27 % , а також речення з однорідними членами - 33 % .

Синтаксис діалогу роману відображає дві взаємовиключні тенденції буденного усного спілкування, тому спостерігається усічення повідомлення, викликане умовами реалізації розмовного мовлення - непідготовленістю висловлювання, безпосередністю мовленнєвого спілкування - це знаходить

своє відображення в переважному використанні структур “стислого” синтаксису - простих речень - 77 %, серед яких домінують непоширені - 62%, представлені односкладними реченнями - 22,5%, еліптичними конструкціями - 25,2%, а також словами-реченнями. З іншого боку, в романі спостерігається збільшення діалогу у зв'язку зі спонтанністю спілкування та неможливістю попереднього відбору та осмислення інформації, що проявляється в досить широкому використанні повних поширених речень - 38%, серед яких домінують складні - 23%.

Для Івліна Во характерний творчий підхід до використання усного мовлення. У виборі тієї чи іншої розмовної конструкції, автор керується її комунікативно-мовленнєвими та функціонально-художніми властивостями.

Невласне-пряме мовлення роману представлене непрямим мовленням, що проявляється в авторському та в персонажному відтворенні раніше зву- чащого мовлення.

Відтворюване персонажами раніше звучаче мовлення зберігає основні синтаксичні особливості діалогу: в ньому також спостерігається усічення повідомлення у зв'язку із ситуативністю та намаганням до природньої економії мовленнєвих зусиль, що проявляється в превалюванні синтаксичних структур розмовного мовлення - простих речень - 54,5%, серед яких широко представлені непоширені речення - 27,5% та серед них односкладні - 23%. Разом з тим для нього, так само як і для діалогу, характерне збільшення структури за рахунок значного використання повних поширених речень - 46,5% та серед них складних - 26,5%.

При авторському відтворенні раніше звучачого мовлення персонажів спостерігається ускладнення структури речень - раніше звучаче мовлення зазвичай передається цілим ланцюгом складних поширених речень.

Основною формою, в якій представлене зображене внутрішнє мовлення в романі є внутрішній монолог - 63%, на потік свідомості припадає 21% усього об'єму даного типу викладу, на внутрішню реакцію - 16%.

Синтаксис несе основне навантаження в створенні ефекту достовірного запису мислительного процесу в зображеному внутрішньому

мовленні. На рівні синтаксису основні ознаки даного типу викладу проявляються:

- в переважному використанні підрядних зв'язків для розширення структури речення - 43,8% ;
- в порушенні лінійної послідовності розгортання речення, направленою на створення ефекту непередготовленості процесу мислення, відсутності попереднього обмірковування;
- в широкому використанні питальних - 19,8%, та окличних - 7,4% конструкцій, що служать засобом передачі емоційної установки персонажу;
- в частому вживанні напівпредикативних та еліптичних конструкцій - 10%.

Summary

Quantitative and qualitative analysis of the syntactic structure of Evelyn Waugh's novel "Decline and Fall" showed the following results.

The novel is marked by different syntactic structures that have features of literary and colloquial styles. This fact can be explained by direct esthetic impact on readers and concretization of artistic imaginary reality.

The novel is characterized by such text components: dialogue is predominant and makes up 66,6%, author's narrative is represented by 28,4% of the novel, direct and indirect speech - by 3,7% and represented inner speech - by 1,2%. The correlation of the main narration types describes not only Evelyn Waugh's writing style, but also peculiarities of the syntactic structure of the novel. Predomination of dialogue contributed to the numerous "compressed" syntactic structures such as simple sentences - 62,8% that contain 36,2% of unextended sentences represented to the larger extent by elliptical constructions - 14,2%. The author tends to make the text structure sound like a live by colloquial language.

The peculiarities of literary style are mostly represented by the author's narrative: the main syntactic structures are distributed here more proportionally than other text components; this type of exposition contains a great number of literary syntactic structures such as: complete extended sentences - 83%, where complex sentences are predominant - 45,5%. They are represented by subordinate sentences - 27% and sentences with homogeneous sentence parts - 33%.

The syntactic level of dialogue is characterized by shortening of the message caused by the conditions in which conversation takes place. It is represented by unprepared expressions, verbal forms which result in a prevalent usage of "compressed" syntactic structures such as simple sentences - 77% where unextended sentences are predominant - 62%. The former presuppose a number of one-member sentences - 22,5%, elliptical constructions - 25,2% and word-sentences. However, the novel reveals an increase of dialogue information due to the spontaneous communication and impossibility of preliminary choice that results in a large-scale usage of complete extended sentences - 38% with predomination of complex sentences - 23%.

On the whole, the creative approach to oral communication characterizes Evelyn Waugh's style. While choosing proper colloquial constructions the author pays attention to their communicative and artistic functional properties.

Indirect communication in the novel is represented by the indirect speech to highlight the author's and characters' reproduction of the previously heard discourse.

The reproduction of the previously heard discourse by the novel characters preserves main syntactic peculiarities of dialogue: it also has shortening of the message due to the situation and tendency to the natural saving of communication efforts that results in prevalence of conversational syntactic structures such as simple sentences - 54,5% that are mostly represented by unextended sentences - 27,5% where one-member sentences make up 23%. Nevertheless, dialogue is characterized by structural increase due to the usage of complete extended sentences - 46,5% where complex sentences make up 26,5%.

The author's narrative of the previously heard discourse reveals dominance of more complex sentence structures, represented by a chain of complex extended sentences.

The main form of represented inner speech in the novel is attributed to inner dialogue - 63%, with 21% of stream of consciousness and 16% of inner reaction out of the complete volume of the present type of reproduction.

Syntax plays an important role in creating vivid reflection of thinking process by means of represented inner speech. At the syntactic level main peculiarities of the present type are illustrated by:

- Predominant usage of subordination for extending sentence structure – 43,8%;
- Violation of the linear sequence of sentence extending aimed at the creation of the effect of unprepared process and absence of preliminary considering;
- Large-scale usage of interrogative (19,8%) and exclamatory (7,4%) constructions for conveying the character's emotional goal;
- Frequent usage of semi-predicative and elliptical constructions that make up 10%.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Адмони В.Г. Стилистика современного английского языка.- Л.: Наука, 1981.-213 с.
2. Арнольд И.В. Стилистика современного английского языка.- Л.: Просвещение, 1973.-303 с.
3. Арутюнова Н.Д. Предложение и его смысл.- М.: Наука, 1976.- 383 с.
4. Баранов А.Н. Введение в прикладную лингвистику.- М.: Наука, 2001-325 с.
5. Бельчиков Ю.А. Стилистика и культура речи.- М.: УРАО, 2002.- 160 с.
6. Воробьева О.П. Текстовые категории и фактор адресата.- Киев: Вища школа, 1993.- 200 с.
7. Виноградов В.В. Стилистика -М.: Наука, 1969.- 362 с.
8. Винокур П.Г. Об изучении функциональных стилей русского языка советской эпохи,- М.: Наука, 1975.- 192 с.
9. Гальперин И.Р. Текст как объект лингвистических исследований,- М.: Наука, 1981.- 139 с.
10. Головин Б.Н. Язык и стилистика.- М.: Высшая школа, 1971.-
11. Грехнева Г.М. Стилиевая дифференциация придаточных предложений в современном русском языке // Вопр. статистической стилистики,- Киев, 1975.- с. 7-15.
12. Гулыга Е.В. Теория сложноподчиненного предложения в современном немецком языке.- М.: Высшая школа, 1971.- 206 с.
13. Дюндик Б.П. К вопросу об экономии в языке и речи // Проблемы синтаксиса английского языка.- М.: Изд-во НГУ, 1970.- С. 29-38
14. Золотова Г.А. Очерк функционального синтаксиса русского языка.- Л.: Наука, 1973 – 351 с.
15. Кожевникова К.А. Формирование содержания и синтаксис художественно- го текста II Синтаксис и стилистика - М.: Наука, 1976.- С. 301-344
16. Кожина М.Н. Основные понятия и категории лингвистики.- Пермь. 1982 - 156 с.

17. Кононенко В.И. Грамматическая стилистика русского языка.- Киев: Радянська школа, 1981.- 229 с.
18. Костарева И.С. Размеры и структура предложений в немецкой художественной литературе 19-20 вв. // Структура и объем предложения и словосочетания в индоевропейских языках.- Л., 1981.- С. 249-256
19. Кухаренко В.А. Индивидуально-художественный стиль и его исследование.- М.: Высшая школа, 1976.- 152 с.
20. Кухаренко В.А. Практикум по стилистике английского языка.- М.: Высшая школа, 1986.- 188 с.
21. Мистрик И. Математико-статистические методы в стилистике // Вопр. языкознания, 1967, -№ 3.- С. 42-52.
22. Ольшанская Н.Л. К исследованию синтаксического строя художественного текста // Системные характеристики лингвистических явлений.- Куйбышев, 1984.- С. 139-145
23. Печников А.Н. Опыт теории синтаксических единиц: Учебное пособие к спецкурсу.- Куйбышев, 1983.- 78 с.
24. Почепцов Г.Г. Конструктивный анализ структуры предложения.- Киев: Вища школа, 1971,- 191 с.
25. Розенталь Д.Э. Практическая стилистика русского языка.- М.: Высшая школа, 1977.- 336 с.
26. Сильман Т.И. Проблемы синтаксической стилистики.- Л.: Просвещение, 1967.- 151 с.
27. Скребнев Ю.С. Очерк теории стилистики,- Горький, 1975.- 203 с.
28. Солганик Г.Я. Синтаксическая стилистика.- М.: Высшая школа, 1973.- 213 с.
29. Степанов Ю.С. Основы общего языкознания.- М.: Просвещение, 1975.- 271 с.
30. Швец А.В. Синтаксические особенности произведений Д.Н. Мамина-Сибиряка.- Автореф. дисс. на соиск. канд. фил. наук, Киев, 1965.- 16 с.

31. Ширяев Е.Н. Основы системного описания бессоюзных сложных предложений // Вопр. языкознания, 1984.- № 1.- С. 55-65
32. Шубик С.А. О размерах предложения в современном немецком языке // Статистика речи и автоматический анализ текста,- Л., 1973,- С. 86-96.
33. Ярцева В.Н. Пределы развертывания синтаксических структур в связи с объемом информации // Инвариантные синтаксические значения и структура предложения,- М.: Наука, 1969,- С. 163-178.
34. Gardiner A. The Theory of speech and language.- Oxford: Clarendon Press, 1969.- 348 p.
35. Halliday M.A.K. Language structure and language function // New horizons in linguistics. Gr. Britain, 1970.- P.140-165
36. Mathesius V. A functional analysis of present day English on a general linguistic basis. – The Hague - Paris: Mouton, Prague Academia, 1975. - 228 p.
37. Roberts P. Modern Grammar.- New York: Harcourt, Brace and World, 1968.- 439 p.
38. Tallerman Maggie Understanding syntax.- London: Arnold, 2005.- 266 p.
39. Williams C.B. Style and vocabulary: numerical studies. Griffin London, 1970.- 161 p.
40. Waugh Evelin «Decline and Fall» - Moscow. Progress, 1980.- 302 p.

